

Milí vištuckania, drahí farníci,

v predchádzajúcich dvoch častiach nášho úvodníka sme sa vám pokúsili v stručnosti hlbšie priblížiť a zoznámiť sa s našimi vištuckými zvonmi, resp. osudu ich predchodcov. Svoj pôvod majú vo fyzikálnych vlastnostiach niektorých zliatin a kovov. Postupom času sa najbežnejšou zliatinou na ich výrobu stal cínový bronz. Pre kresťanskú civilizáciu je typické, že sa začali šíriť prostredníctvom kláštorov. Vedeli by ste povedať, aký najstarší zvon bol objavený archeológmi na území Slovenska a kde? Medzi najstarší zvon, ktorý sa našiel na území strednej Európy patrí nepochybne dodnes zachovaný a funkčný zvon, ktorý objavili archeológovia na hradisku Valy pri obci Bojná pri Topoľčanoch. Tamojšie vzácne archeologické nálezy, akými boli aj pozlátené plakety s kresťanskými motívmi, ktoré boli umiestnené na prenosných oltároch jasne dokazujú, že kresťanstvo na našom území bolo už pred príchodom slovanských vierozvestov Cyrila a Metoda. Bojná bola koncom 8. a začiatkom 9. storočia mocným a bohatým centrom starých Slovanov. O ich duchovnú správu sa starali predovšetkým misionári, ktorí prichádzali predovšetkým z Franskej ríše alebo zo severného Talianska. V areáli hradiska sa našli ešte 2 fragmenty z pláštá zvonu a druhé srdce. Po metalografických analýzách sa zistilo, že fragmenty pochádzajú z 3 rôznych zvonov. Otázka prečo boli 2 zvony úplne rozbité môže súvisieť s možnými náboženskými konfliktami starého pohanského náboženstva s nastupujúcim kresťanstvom. Zvony mohli byť v rámci takéhoto konfliktu symbolicky zničené. Možnosť akéhosi pohanského povstania by mohla byť aj jednou z príčin prvého zničenia hradiska v časoch Pribinu - či hradisko zničili vojská Mojmir a zatiaľ nevieme s istotou povedať. Hradisko definitívne zaniklo v 10. storočí pustošením staromaďarských vojsk. Viete, že každý zvon pri posviacke dostáva aj svoje meno? Úkon posviacky sa pred Druhým vatikánskym koncilom podobal na krst človeka. Súčasťou obradu posviacky bolo napr. aj umývanie zvonu posvätenou vodou, či pomazanie krížom, ktorou sa okrem udeľovania sviatosti birmovania, krstu či kňazstva konsekrujú aj steny kos-

tola a vrchná doska oltára. Pri takejto slávnostnej posviacke každý zvon bol pomenovaný podľa svojho patróna, čiže kresťanského svätca alebo sväticu. Výnimkou nie sú ani naše vištucké zvony. Každý jeden z nich, čiže každý zo šiestich existujúcich zvonov v našej obci tiež nesie svoje meno. Najväčší zo všetkých, ktorý sa nachádza vo veži nášho kostola má na svojom plášti ikonografiu svätého Michala, archanjela. Svätý Michal, archanjel bol medzi našimi predkami veľmi obľúbeným svätcom, bojujúcim proti diablu a zlobe temnosti. A že tento svätec bol v obľube aj vo Vištuku, svedčí o tom aj starobylá socha svätého Michala, archanjela, ktorá je umiestnená na ľavej strane na strieške kazateľnice. Táto socha svätého Michala zdobila oltár a potom kazateľnicu ešte v našom starom kostole, ktorý bol zbúraný v roku 1798. Takže najväčší zvon voláme Svätý Michal a najčastejšie vyzváňa v nedeľu hodinu a vo všedné dni pol hodiny pred svätou omšou. Na tzv. Strednom zvone sa nachádza ikonografia svätého Floriána, tiež patróna hasičov. Svätý Florián bol rímsky vojak, ktorý slúžil na tzv. „Limus romana“, tzn. na hranici rímskej ríše v blízkosti nášho územia. Tento zvon mali najradšej a považovali si ho za svoj členovia Dobrovoľného hasičského zboru vo Vištuku, kvôli jeho patrónovi svätému Floriánovi. Takže tento stredný zvon voláme Svätý Florián. Malý zvon má na svojom plášti ikonografiu Panny Márie s dieťaťom Ježiškom. Voláme ho teda Panna Mária. Najmenší zvon vo veži je umieráčik. Ikonografia na ňom je Ukrižovaný Kristus. Voláme ho preto Krížový zvon. A v neposlednom rade nesmieme zabudnúť aj na zvon v kaplnke svätej Anny na Polánke. Ikonografia na ňom je Panna Mária s Ježiškom na rukách. Čiže aj tento zvon na Polánke voláme Panna Mária. Kostol bez zvonu sa nedá nazvať ani kostolom. Naši predkovia boli odjakživa hrdí na zvuk, ktorý ich zvolával na sv. omšu, a podľa kostolných zvonov si nastavovali svoje hodiny. Aj keď sa v súčasnosti o zvonoch a zvonolejároch skoro nič nehovorí, predsa títo umelci majú ešte aj dnes plné ruky práce, pretože „zvoný bude treba stále“.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

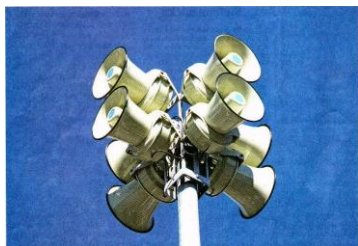

Ó, ušetrí ma toho pustošenia,
od levícat mi dušu zachraňuj!
Vo veľkom zhromaždení
Ti za to poďakujem,
budem Ťa chváliť
pred početným ľudom.
Skrôť nepriateľov
a ich škodoradosť,
nech utichnu, čo nenávidia ma.
Tí nepomyslia na pokoj,
len šíria klamstvo
proti tichým v kraji.
Roztvorili si ústa naširoko,
kričali proti mne: Aha!
Hej, videli sme!
Aj Ty si, Pane, videl,
nemlč teda
a nevzdáľuj sa odo mňa!
Precitni, Pane,
kvôli môjmu právu
a kvôli môjmu sporu,
Bože môj!
Prisúď mi právo, Hospodine,
ako Ti Tvoja
spravodlivosť káže;
nech netešia sa
z môjho trápenia.
Nech nemyslia si:
dobré, to sme chceli!
Nech nepovedia:
prehltli sme ho!
Nech zahania sa
a do rozpakov padnú ti,
čo sa tešia z mojej bolesti;
priodej potupou a hanbou tých,
čo sa vypínajú nado mňa.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Mať odvahu hovoriť pravdu

Výraz crescendo, ktorý poznáme zo sveta hudby, označuje skladbu, ktorá postupne zosilnieva. Takéto „crescendo“ sa odohrávalo aj v nazaretskej synagóge. Najprv obdiv k Ježišovi. Všetci mu prisievkali a divili sa milým slovám, ktoré vychádzali z jeho úst. Potom nasleduje zosilnenie: „Či to nie je Jozefov syn?“ A napokon násilná reakcia: „Keď to počuli, všetci v synagóge sa rozzúrili. Vstali, hnali ho von z mesta a vyviedli ho až na kraj vrchu, na ktorom bolo postavené ich mesto, a odtiaľ ho chceli zhodiť.“ Prečo takáto reakcia Nazaretčanov? Lebo im Ježiš povedal pravdu: o sebe aj o nich.

Môže sa nám zdať, že Ježiš vyprovokoval obyvateľov Nazareta. Možno by sme mu odporučili, aby si ich získal nejakou príjemnou rečou, pochvalou a postupne prechádzal k náročnejším veciam. Ježiš však neakceptuje naše komunikačné a diplomatické skúsenosti, ktoré sú súčasťou našich rozhovorov a rokovanií. Odkazuje nám, že žiadna situácia nás nechráni pred jasným hovorením pravdy.

Známy francúzsky predseda vlády z obdobia prvej svetovej vojny Georges Clemenceau bol veľmi prísny človekom, a preto dostal prezývku „tiger“. Raz mu istý novinár položil niekoľko otázok: „Prečo vás ľudia nemajú radi?“ Clemenceau odpovedal: „Preto, lebo hovorím pravdu. Časy sa stávajú čoraz horšími a svet si musí privykať aj na horšie a byť spokojným.“ Novinár pokračoval: „A prečo vás majú politici tak málo radi?“ „Preto, že som neúplatný. Neprijímam peniaze od osôb, ktoré by si chceli kúpiť zvláštne služby alebo postavenie.“ „To by teda znamenalo, že ste jediný čestný politik vo Francúzsku,“ konštatoval novinár. „Nie, nie! Kdeže! Všetci sú poctiví, kým neprídu pokúšenia,“ odpovedal predseda vlády.

Aj tento politik je pre nás vzorom mať odvahu hovoriť pravdu. Žijeme v spoločnosti, o ktorej sa hovorí, že v nej vládne „diktatúra demokracie“. Myslí sa pritom aj na také názory jedincov a skupín, ktoré ohrozujú dôstojnosť človeka a chcú zo sveta vymazať Boha a náboženstvo. Niekedy to robia rafinovane, inokedy otvorene. V takýchto situáciách by malo byť počuť hlas kresťanov a hlas pravdy. Aj s tým dôsledkom, že nás bude niekto nenávidieť, že nás bude chcieť „zhodiť zo skaly“, ako to chceli urobiť Nazaretčania Ježišovi. Ak by sme to nedokázali, tak sa na nás vzťahuje konštatovanie, že kresťania sú najväčšou mlčiaca väčšinou na svete.

MARIAN ŠURÁB

„Nie sme na zemi preto, aby sme tu opatrovali múzeum, ale preto, aby sme pestovali záhradu prekypujúcu kvitnúcim životom.“

Ján XXIII.

„Keďže Boh chce spasit' všetkých ľudí, musí pre všetkých existovať cesta, ktorá ich privedie k viere na dosiahnutie spásy.“

Anselm Guntör

„S človekom, ktorý neverí v Boha, by som nechcel polemizovať. Prijímať Boha v živote je vec osobná, príliš osobná a neznáša nijaký nátlak.“

Ján Chryzostom Korec

Ničím sa nedá nahradiť

Hoci si aj neviem ako vzdelaný, a máš vedecké tituly, no ak nepraktizuješ lásku, všetko ostáva iba teória. Hoci si aj pedagogicky vyškolený, ak nemáš rád deti, dlhuješ im to najdôležitejšie. Hoci aj budeš akokoľvek sociálne a politicky aktívny, ak ti srdce nebije pre ľudí, celý tvoj výkon nestojí napokon za nič.

Niežeby vzdelanie a veda, usilovnosť a výkon neboli dôležité! No príliš ľahko sa dnes zabúda na to, čo nie je na vysvedčení, čo sa nedá merať či zaplatiť. Ani tá najlepšia psychologička vôbec nemusí byť tou najmilšou manželkou, a vysoko kvalifikovaný pedagóg ani zďaleka tým najlepším otcom rodiny.

*Srdce pre ľudí
sa nedá ničím nahradiť.*

*Lebo napokon všetko je nič bez lásky,
láskaj je cieľ života.*

*Kto žije pre niečo iné,
nakoniec je vždy podvedený.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 4.týždni cezročného obdobia - (C)

4.II. pondelok « Slovenská »

17.00 Za ě Augustínu Ochabovú – 30. deň

5.II. utorok

17.00 Za ě Jozefa a Pavlínu Halešových a syna Františka

6.II. streda

17.00 Za ě Jozefa a Annu Horváthových

7.II. štvrtok - prvý štvrtok v mesiaci

17.00 Za ě Máriu Porubskú – 10. výročie

8.II. piatok

17.00 Za ě Miroslava Kordoša a rodičov

9.II. sobota

08.00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

10.II. 5. nedeľa v cezročnom období – (C)

08.00 Za ě z rodiny Šikulovej

Lektori: Vráblová M., Jelínek L.

10.00 Za zdravie a Božiu pomoc pre Jolanu Brečanovú – 85 rokov

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.00 Posvätný ruženec,

Pobožnosť k Lurdskej Panne Márii

Liturgický kalendár

4.II. pondelok sv.Ondrej Corsini, biskup

5.II. utorok sv.Agáta, panna a mučenica

6.II. streda sv.Pavol Miki a spoločníci, mučeníci

7.II. štvrtok sv. Maxim, biskup, bl.Pius IX., pápež

8.II. piatok sv.Hieronym Emiliani, sv.Jozefína Bakhita, panna

9.II.sobota sv.Apolónia, panna a mučenica

Uč sa byť

Uč sa umeniu byť a intenzívne ži.

Skús aspoň raz ísť sústredene a pomalšie, keď v práci kráčaš od jedných dvier k druhým.

Skús pri prechádzke vnímať každý krok, precítiť, ako sa dotýkaš zeme a opäť ju opúšťaš.

Skús pomaly a sústredene zobrať do rúk šálku.

Vyzliekaj sa večer pomaly.

Uvidíš, ako sa to všetko stane symbolom a ako sa odkladanie odevu stane aj odložením dňa so všetkými jeho námahami.

Dôležité je to, čo práve je

Dokázať prijať sám seba je veľká milosť. Ale milosť nad milosťou je dokázať na seba zabudnúť. Poznám ľudí, ktorí neustále krúžia sami okolo seba. Keď sú na dovolenke, nedokážu sa sústrediť na krásu prírody, pretože si kladú otázku, či sa rozhodli pre správnu dovolenku, či tam, kam chceli ísť predtým, nie je lepšie počasie. Keď stretnete človeka, rozmýšľate, čo si o vás myslí. Bráni vám to zblížiť sa s ním. Keď sa modlíte, kladiete si otázku, čo vám to prinesie. Vo všetkom, čo robíte, vám prekáža vaše ego. Zabudnúť na seba je umenie celkom sa oddať tomu, čo práve je. Len ak zabudnem na seba, som skutočne tu. Len ak prestanem sústavne myslieť na seba a na dojem, ktorý vzbudzujem navonok, môžem sa sústrediť na stretnutie, na rozhovor a vychutnávať to, čo mi dáva.

Tušiť, kto si

Vidieť vo sne dieťa je znakom toho, že v nás dozrieva niečo nové. Dieťa predstavuje pôvodnú a neskrešenú predstavu, s ktorou nás utvoril Boh. Niekedy sa nám sníva, že nesieme na rukách zranené dieťa alebo nechávame dieťa spadnúť. Zabudneme naň a zostane kdesi stáť celkom samo. Sen nás chce napomenúť, aby sme starostlivejšie a zodpovednejšie zaobchádzali s dieťaťom v nás. Tušíme, kto sme. Napriek tomu znovu upadáme do starých schém. Zraňujeme dieťa v sebe. Dieťa vo sne je aj symbolom nového začiatku.

Keď sa trhajú putá

Aj sen je skutočnosť, ktorá ovplyvňuje vonkajšiu realitu. Ak sa vo sne trhajú naše putá, budeme sa aj v každodennom živote slobodne správať. Čo sa udeje v podvedomí, je skutočné a ovplyvňuje vedomú realitu. Ak sa mi sníva, že sa rúcajú väzenské múry, potom som aj v skutočnosti zručal svoje väzenie. Ak sa mi sníva, že ma moji prenasledovatelia stratili z očí, potom som už o krok ďalej na ceste stať sa samým sebou.

Sleduj stopu svojej túžby

„Predstavy ťa k ničomu nenúti. Dávajú ti slobodu vidieť, čo vidieť chceš. Umožňujú ti nový pohľad. Otvárajú okná, ktorými získaš nový pohľad na predtým možno prehliadané

veci. Predstavy ťa zasiahnu tam, kde práve si. Do predstáv sa dajú vložiť osobné túžby, či už sú pohanské, alebo kresťanské.

Sleduj stopy svojich túžob a predstavy ti sprístupnia tajomstvo tvojho života.

Nič nehodnot'

Pozorne zisťujem, aký som v mnohých veciach nepozorný. Beriem to na vedomie aj vtedy, keď to nehodnotím. Zobrať niečo na vedomie bez hodnotenia vedie k pokoji. Príčina nášho nepokoja často spočíva práve v hodnotení niečoho, čo väčšinou nezodpovedá našim kritériám. Sme nespokojní so sebou, so svetom a rodí sa v nás nepokoj rozpoltenosti. Ak niečo zoberiem na vedomie, a nehodnotím to, potom to môžem prijať a nemusím to meniť. Ak môžem svoju nepozornosť nechať len tak a nebojujem proti nej, postupne sa aj bez náročných metód a techník zmení na pozornosť. Pokojne beriem na vedomie svoj nepokoj. Cítim, že sa vo mne mnohé hýbe. Schopnosť precítiť svoje ja nespočíva v nepokoji.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Očakával potechu Izraela

(Lk 2, 22 - 35)

Simeon nebol pesimista. Veril a očakával niečo viac. Dostal neľahkú úlohu jemne varovať Máriu, že pred konečným potešením Izraela prídu preň ešte ťažké chvíle, pre jej Syna i ňu samotnú. Možno hneď nerozumela úplne, ale vie, že Boh riadi čas i všetky udalosti, ktoré sa nebudú končiť utrpením a smrťou jej Syna.

Boh postupne vovádza Máriu do tajomstva nevyhnutnosti kríža. Cez anjela Gabriela pripraví Máriu na vtelenie, Alžbeta a Anna utvrdia jej vieru, Simeon jej naznačí, ako bolestne odmietnu jej Syna. Ak jej Syn je mužom bolesti, ona bude bolestnou matkou. Jej dieťa prišlo na tento svet umrieť, nie žiť, umrieť, aby sme my žili.

Vyjde najavo zmýšľanie ľudského srdca. Ochotné srdce Jána, Petra, váhavé srdce Nikodéma, Samaritánky, hlboké srdce Márie Magdalény, Jozefa z Arimatie. Aj bojzlivé srdce Petra, zradcovské Judáša, pomstivé farizejov, bezzásadové Piláta, klamlivé srdce ľudu. Tak to ide až do dnešného dňa. V tomto Božom tajomstve spásy bojuje ľudská sloboda s Božou milosťou.

Ľudia nezostanú rovnakí, keď začujú jeho meno. Budú sa musieť rozhodnúť, či ho prijmú, alebo odmietnu. Postoj k nemu neznesie kompromis. Odhalí tajné postoje ľudí voči Bohu. Čím bližšie sa Kristus dostane k srdcu človeka, tým väčšmi si srdce uvedomí svoj postoj. Po konfrontácii sa musí rozhodnúť.

Očakávajúci učeník je ten najvernejší.

Neustále bdie!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Oheň

V jednej tmavej mrazivej noci sa šesť ľudí náhodou ocitlo na opustenom ostrove. Každý s kúskom dreva v ruke. Na ostrove, stratenom v hmlách Severného mora, nebolo iného dreva.

Malý ohník v strede pomaly umieral pre nedostatok paliva.

Zima bola stále neznesiteľnejšia.

Najbližšie pri ohni sedela žena. Všimla si, ako plameň, čo vyšľahol z ohniska, ožiaril tmavú tvár prisaňovalca. Silno zovrela v ruke svoje polienko. Prečo hodiť na oheň svoje drevo, aby zohrialo leňocha, ktorý sem prišiel kradnúť chlieb a prácu?

Muž, ktorý stál vedľa nej, zbadal kohosi, kto nepatril do jeho strany. Nijako a nikdy by neobetoval svoj pekný kúsok dreva pre svojho politického nepriateľa.

Tretia osoba bola biedne oblečená a ešte viac sa zakutrala do svojho premasteného kabáta, pod ktorým skrývala svoje polienko. Jej sused bol iste boháč. Prečo by mala hodiť na oheň svoje drevo kvôli bohatému zaháľáčovi?

Boháč, ako tam tak sedel, myslel na svoje bohatstvo, na dve vily, na štyri autá a na tučné konto v banke. Baterky v jeho mobile už boli vybité. Musel si chrániť svoje drevo za každú cenu a neprísť oň pre tých lenivcov a naničhodníkov.

Tmavá tvár prisaňovalca sa v slabom svetle dohasínajúceho ohňa stiahla do pomstivého úškrnu. Zvierať v ruke svoj kúsok dreva. Dobre vedel, že všetci belosi ním pohŕdajú. Nikdy by nebol priložil svoje polienko na žeravé uhličky. Prišla chvíľa vypomstiť sa.

Posledný člen tejto smutnej skupiny bol skupáň a nedôverčivec. Ak niečo robil, robil to iba preto, aby niečo získal. Jeho obľúbeným heslom bolo: dať len tomu, kto dáva. Za ten môj kúsok dreva by museli draho zaplatiť, myslel si.

Tak tu našli všetkých stuhnutých, zmrznutých, každého, ako pevne zvierajú svoje drevo v ruke.

Neumreli od zimy vonku, ale od zimy vo svojom vnútri.

Možno aj v tvojej rodine, v tvojom spoločenstve umiera pred tebou oheň. A ty zvieráš v ruke svoje polienko. Čo s ním urobíš?

Maqdalena Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Posväť sa meno tvoje

To nie je želanie, aby sa azda Pán Boh posvätil našimi modlitbami. To my prosíme, aby jeho meno bolo sväté u nás, v nás a medzi nami. Kto by mohol posvätiť Pána Boha, ktorý je najsvätejší a ktorý sám posväcuje? On hovorí: „Budte svätí, ako ja som svätý!“ To my prosíme, my, ktorí sme boli v krste posvätení, aby sme vytrvali v tom, čo sme začali. Aby sme boli posväcovaní cez sväté meno Božie.

„Posväť sa meno tvoje...“ Božie meno je záhadné: „Som, ktorý som...“ počul Mojžiš z horiaceho kríka. Božie meno, to je Boh sám. Dal sa poznať, jeho meno je veľké v Izraeli - spieva sa v žalme. „Jahve, tvoje meno trvá naveky!“

nachádzame u Izaiáša. Nám zjavil toto meno Ježiš: „Zjavil som tvoje meno ľuďom...“ (Jn 17, 6).

Božie meno je stále sväté. No nie vždy a všade si ho ľudia ctia. Ľudia majú poznať toto sväté meno tak, aby nič nepovažovali za svätejšie a aby sa ho báli uraziť.

V modlitbe Otče náš sa modlíme za všetkých, aby toto meno bolo pre každého a všade sväté. Najprv pre nás. Rozumieme tomu? Ako sa má a môže Božie meno v nás a medzi nami posvätiť? Dávame veciam mená často náhodné, v reklame neraz aj nedôstojné - Credo alebo Aleluja. A mená ľudí? Neraz vyumelkované, bez zmyslu. Deti sú však citlivé na svoje meno - dieťa vás hneď opraví, ak ho zle oslovíte. Citlivo rozlišujú medzi dávaním mena a nadávaním. Meno je pre ne čosi nedotknuteľné. U jednoduchých národov meno je dodnes súčasťou osobnosti - charakterizuje človeka. V Písme značí meno často poslanie - Abrahám je povolovaný a dostáva nové meno. Podobne Šimon sa stane Petrom, Šavol sa stane Pavlom.

Dať meno človekovi znamená poveriť ho, splnomocniť a poslať do života. Dať meno veci značí mať nad ňou moc, disponovať ňou. Boh nemá osobitné meno. Výraz Boh pochádza zo staroindického koreňa, ktorý vyjadroval bohatstvo, plnosť a toho, ktorý z tejto plnosti rozdáva. Podľa Svätého písma Božím menom je jestvovať, byť - Boh je ten, ktorý je, Jahve. Človek nemôže dať Bohu iné meno - nemá na to právo, nemá nad ním moc, ba ani ho nevládze chápať. A Boh sám svoje meno dlho nezjavil - to by bol musel zjaviť naplno sám seba. A predsa - človek chcel poznať Boha. Všetko ľudské poznanie bolo chabé, ak človek nepoznal Boha. V Starom zákone sa Boh dal čiastočne poznať, no len ako ten, ktorý je: „Som, ktorý som.“ Až v Kristovi sa nám dal Boh poznať plnšie: „Nik nepozná Otca, iba Syn a komu to Syn zjaví... Zjavil som tvoje meno ľuďom.“ Toto dôverne zjavené Božie meno je Otec! Toto meno má byť medzi nami sväté a má nás posväcovať.

Príd' kráľovstvo tvoje

„Komu to hovoríme?“ pýtal sa sv. Augustín. „Ak ho o to neprosíme, jeho kráľovstvo nepríde?“ Príde - aj keby sme my mlčali. Ale je našou úlohou prosiť, aby neprišlo mimo nás, aby sme neboli z neho vylúčení.

Božie kráľovstvo, jeho intenzita a šírenie boli zverené Cirkvi. V nej márne byť aj my Božími spolupracovníkmi (1 Kor 3, 9). Bez premeny nášho srdca a bez diela našich rúk, ale ani bez našej ustavičnej prosby o požehnanie by sa Božie kráľovstvo nešírilo na tejto zemi tak, ako sa šíriť môže a má.

Cez celé evanjelium zaznievali dve veľké volania. Jedno vyjadrovalo očakávanie - prichádza! Tak volal Ján Krstiteľ a po ňom zástupy. Druhé znelo - už je tu! Tak hovoril Filip Natanaelovi: „Našli sme toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a Proroci...“ (Jn 1, 45).

Obe tieto volania - prichádza a už je tu! - zaznievajú odvtedy svetom uprostred Cirkvi. Je tu a stále prichádza! Od chvíle smrti a vzkriesenia prichádza a ustavične uzdravuje a posväcuje. Toto dielo záchrany a posväčovania sveta sa nikdy neskončí. Je to aj vec našej najhlbšej túžby a potreby - nie sme pasívni diváci. Sme prijatí za synov, je to naše rodinné podujatie, je to vec nášho srdca. Preto voláme denne:

„Príd' kráľovstvo tvoje!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku